

Parter i målet vid den nationella domstolen

Åklagaren

Tilltalad: Hans Åkerberg Fransson

Saken

Begäran om förhandsavgörande — Haparanda tingsrätt — Tolkning av artiklarna 6 FEU och 50 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna — Nationell rättspraxis enligt vilken det krävs klart stöd i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna eller Europadomstolens praxis för att åsidosätta nationella bestämmelser som kan strida mot principen *ne bis in idem* — Nationell lagstiftning enligt vilken ett och samma handlande i strid med skatterätten kan leda till påföljd dels administrativt genom påförande av ett skattetillägg, dels straffrättsligt genom utdömmande av fängelsestraff — Fråga huruvida ett nationellt system som omfattar två separata förfaranden för påföljd för ett och samma otillåtna handlande är förenligt med principen *ne bis in idem*

Domslut

1. Principen *ne bis in idem* i artikel 50 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna utgör inte hinder för en medlemsstat att för samma gärning i form av underlåtenhet att uppfylla skyldigheten att deklarerera mervärdesskatt, först påföra ett skattetillägg och därefter utdöma ett straff, förutsatt att den förstnämnda sanktionen inte har straffrättslig karaktär, vilket det ankommer på den nationella domstolen att bedöma.
2. Unionsrätten reglerar inte förhållandet mellan Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950, och medlemsstaternas rättsordningar, och den fastställer inte heller vilka slutsatser en nationell domstol ska dra när en nationell bestämmelse är oförenlig med de rättigheter som garanteras i konventionen.

Unionsrätten utgör hinder för en domstolspraxis som innebär att en nationell domstols skyldighet att underlåta att tillämpa bestämmelser som är oförenliga med en grundläggande rättighet vilken är garanterad i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, är underkastad kravet att oförenligheten ska ha klart stöd i stadgans lydelse, eller i rättspraxis avseende densamma, eftersom en sådan praxis förvägrar den nationella domstolen möjligheten att, eventuellt i samarbete med Europeiska unionens domstol, göra en fullständig bedömning av nämnda bestämmelsers förenlighet med stadgan.

(¹) EUT C 72 av den 5.3.2011.

Domstolens dom (stora avdelningen) av den 26 februari 2013 (begäran om förhandsavgörande från Bundesgerichtshof — Tyskland) — Air France mot Heinz-Gerke Folkerts och Luz-Tereza Folkerts(Mål C-11/11) (¹)

(Begäran om förhandsavgörande — Luftfart — Förordning (EG) nr 261/2004 — Artiklarna 6 och 7 — Flygning med en eller flera anslutande flygförbindelser — Försenad ankomst till den slutliga bestämmelseorten — Försening med tre timmar eller mer — Passagerares rätt till kompensation)

(2013/C 114/09)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Bundesgerichtshof

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Air France

Motpart: Heinz-Gerke Folkerts och Luz-Tereza Folkerts

Saken

Begäran om förhandsavgörande — Bundesgerichtshof — Tolkning av artiklarna 6 och 7 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 261/2004 av den 11 februari 2004 om fastställande av gemensamma regler om kompensation och assistans till passagerare vid nekad ombordstigning och inställda eller kraftigt försenade flygningar och om upphävande av förordning (EEG) nr 295/91 (EUT L 46, s. 1) — Interkontinental flygning bestående av flera sträckor — Situation där flyget ankommer till slutdestinationen med en försening på tio timmar, trots att förseningen vid flygets avgång inte överskred de gränser som anges i artikel 6.1 i förordning (EG) nr 261/2004 — Fråga om rätt till kompensation

Domslut

Artikel 7 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 261/2004 av den 11 februari 2004 om fastställande av gemensamma regler om kompensation och assistans till passagerare vid nekad ombordstigning och inställda eller kraftigt försenade flygningar och om upphävande av förordning (EEG) nr 295/91 ska tolkas så, att kompensation ska utgå enligt denna artikel till en passagerare på en flygning med anslutande flygförbindelser om han eller hon drabbas av en försening vid avgången som underskrider tidsgränserna i artikel 6 i förordningen, men som vid ankomsten till den slutliga bestämmelseorten uppgår till tre timmar eller mer i förhållande till den tidtabellenliga ankomsttiden, eftersom rätten till kompensation inte förutsätter att det föreligger en försening vid avgången och att den följaktligen inte är underkastad de villkor som anges i artikel 6 i förordningen.

(¹) EUT C 95, 26.3.2011.